

- Pregàries

Com a poble de Déu reunit per Jesucrist presentem al Pare les nostres pregàries per nosaltres i per tots els homes i dones d'arreu. Preguem dient: Escolteu-nos Pare.

1. Preguem per l'Església sencera, fonamentada en la fe dels apòstols i cridada a donar testimoni de vida i d'esperança a tots els homes. Que el Senyor la confirmi en la fe i la confiança. Preguem.

2. Preguem pel Papa Benet, bisbe de Roma i successor de Pere, signe d'unitat en l'Església. Que el Senyor li doni saviesa i prudència en la seua ministeri. Preguem.

3. Preguem pels nostres bisbes, pels preveres i els diaques, que exercint el seu ministeri de comunió edifiquin harmoniosament l'Església, signe de salvació. Preguem.

4. Perquè el Senyor vulgui beneir la seva Església amb el do de les vocacions sacerdotals, de la vida consagrada, de la vida apostòlica, del matrimoni cristià i de la vida laical. Preguem.

6. Perquè en el si de les famílies cristianes, esglésies domèstiques, hi hagi un clima de pietat, d'estimació i de fe per tal d'ajudar els fills a descobrir la crida que Déu els faci. Preguem.

- Parenostre

Acabem la nostra pregària amb les paraules que Jesús ens ensenyà

- Preguem

Oh Déu,
que no voleu que manquin pastors al vostre poble,
vesseu en la vostra Església l'esperit de pietat i de fortalesa;
susciteu dignes ministres de l'altar i feu-los predicadors valents i pacífics del vostre Evangeli.
Per Crist Senyor nostre.
Amén.

Arrelats i edificats en Crist, fermes en la fe

Carta als colossencs 2, 7.

Cadena de pregària per les vocacions
Novembre de 2010 • Diòcesis amb seu a Catalunya

Pregària de la visita apostòlica del Sant Pare a Barcelona

Déu i Pare nostre,
feu reposar el vostre bondadós esguard
sobre l'Església:
beneïu-la amb la rosada de la vostra gràcia
perquè es prepari espiritualment per acollir
la visita apostòlica del Papa Benet XVI.
Això ens mou ara a pregar per ell amb afecte filial.
Sigueu sempre amb ell, Senyor.
Així com Maria, Mare del vostre Fill.
Guardeu tothora la seva vida i la seva salut.
Concediu-li la fermesa que vau donar a l'apòstol Pere
perquè confirmi en tots nosaltres la fe que ens salva.
Amb el nostre Sant Pare,
feu que assaborim la novetat constant de l'Evangeli.
Amb ell, feu-nos estimar la santa Mare Església,
casal de comunió, de misericòrdia i de perdó.
Feu que, com ell, reconeguem la veu de Crist
més enllà de qualsevol altra veu,
ja que només el vostre Fill té paraules de vida eterna.
Ell, que viu i regna pels segles dels segles. Amén.

Pregària de la jornada mundial de la joventut 2011

Déu Pare nostre, posem a les vostres mans la preparació
de la Jornada Mundial de la Joventut de Madrid 2011.
Guardeu i protegiu el Papa Benet XVI i a tots els pastors de l'Església.
Il·lumineu i enfortiu a tots els qui preparen aquesta Jornada.
Doneu-los força i saviesa per dur a terme la seva tasca.
Concediu a tots els joves preparar en profunditat aquesta trobada amb Crist.
Senyor Jesucrist, abans de la vostra ascensió prometéreu
ser amb la vostra Església fins a la fi del món.
Beneïu i multipliqueu els esforços de tots els voluntaris i
el personal de la Jornada Mundial de la Joventut.
Que siguin fidels col·laboradors vostres en l'obra de la
redempció perquè aquest esdeveniment serveixi per arrelar
i edificar en Crist als joves del nostre país i del món sencer.
Esperit Sant, Senyor que infoneu la vida, vesseu la vostra
gràcia sobre les nostres terres.
Obriu els nostres cors per acollir a tots els joves que vinguin a la Jornada.
Concediu, a qui ens visiti, la conversió del cor i feu-nos a
tots fermes en la fe, en l'esperança i en la caritat.

La cadena de pregària per les vocacions de 2010

El proper dia 7 de novembre el papa Benet XVI visitarà Barcelona. L'objectiu central de la visita serà la dedicació del temple de la Sagrada Família, coneguda obra de l'arquitecte Antoni Gaudí.

L'estiu vinent –l'agost del 2011– el Papa presidirà a Madrid la Jornada Mundial de la Joventut, un esdeveniment que aplegarà joves d'arreu del món en peregrinació amb el lema: «Arrelats i edificats en Crist, fermes en la fe».

Aquests dos esdeveniments –un més proper i l'altre més llunyà– abracen la nostra cadena de pregària per les vocacions.

La visita del Papa per a la dedicació de la Sagrada Família ens suggereix tres aspectes a tenir en compte. Primer el ministeri del Sant Pare, bisbe de Roma. La visita de Benet XVI ens empeny a estrènyer els llaços de comunió que ens uneixen amb totes les Esglésies. Benet XVI –com deia un pare de l'Església– les presideix en la caritat.

La dedicació del temple de la Sagrada Família fa que ens fixem en el seu arquitecte de fama mundial: Antoni Gaudí.

Aquest home, excel·lent en el seu ofici, va ser un testimoni fidel de la seva fe cristiana. En la seva obra la bellesa esdevé un camí per a l'encontre i la comunió amb Déu. Gaudí –el procés de beatificació del qual està introduït– va ser un home fidel a la seva vocació cristiana.

Finalment el temple de la Sagrada Família ens recorda que cada cristià i cada cristiana formem part d'aquest temple de pedres vives que és l'Església. Crist, la pedra que rebutjaven els constructors és la pedra angular d'aquesta harmònica construcció.

Finalment recollim en aquest fulletó textos del missatge que Benet XVI ha adreçat als joves per a la JMJ 2011. Es tracta d'un text en què el papa ens ofereix el testimoni de la seva joventut i de la seva vocació.

Celebrem doncs aquesta Cadena de pregària per les vocacions de novembre de 2010 units al Papa, admirant la bellesa que ens acosta a Déu i sentint-nos Temple de l'Esperit. Que aquest mateix Esperit beneïxi les diòcesis catalanes amb abundància de vocacions.

Antoni Gaudí

Gaudí és un model suggeridor per al creient actual. L'estudi i el contrast amb els testimonis que més íntimament el van tractar, tan humanament com espiritual, és esclaridor. Tots coincideixen a assenyalar l'admiració que suscitava més enllà del seu treball. L'assistència multitudinària al seu funeral i els nombrosos testimonis de valoració entre els sectors més diversos, indiquen fins a quin punt s'havia convertit per als seus conciutadans en un referent d'integritat i de convicció. I això resulta més sorprenent quan sabem que fou recollit com un captaire, després de ser atropellat, i moria com un pobre a l'hospital dels pobres. Com un creient senzill i coherent que va desplegar una missió que encara continua. Gaudí fidel a la seva vocació com a laic va "contribuir des de dintre, igual que el llevat, a la santificació del món" (Lumen gentium, n. 31).

La Bellesa camí d'encontre amb Déu

Les obres d'art de Gaudí neixen del seu propi dinamisme espiritual. L'eclosió del reconeixement internacional de Gaudí té a veure amb la bellesa i l'originalitat de les seves propostes, però sobretot admira especialment la força del seu simbolisme que mostra un fort sentit espiritual. La connexió admirativa dels seus contemporanis connecta amb la transparència del més enllà que veiem reflectida en la seva visió de l'espai, en les formes i en les estructures de la pedra, en els colors de la ceràmica i en la transformació obedient de la forja.

Hi ha qui ha intentat trobar respostes agudes, unes vegades esotèriques i d'altres desassenyades, al sentit de la seva obra, però la solució més senzilla i evident es troba en la coherència i l'autenticitat de la seva fe catòlica. L'obra de Gaudí té la seva font i el seu origen en l'experiència de Déu, viscuda eclesialment des de l'esdeveniment de Jesucrist que és "l'esplendor de la seva glòria" (He 1,3). Per això és fàcil establir el paral·lelisme entre les seves realitzacions, especialment en la Sagrada Família, i el seu itinerari espiritual. Entre la magnificència i la varietat dels seus símbols, reconeixem el fonament cristià que els sosté.

El testimoni de Benet XVI

En cada època, també en els nostres dies, nombrosos joves senten el desig profund que les relacions interpersonals es visquin en la veritat i la solidaritat. Molts manifesten l'aspiració de construir relacions autèntiques d'amistat, de conèixer el vertader amor, de fundar una família unida, d'adquirir una estabilitat personal i una seguretat real, que puguin garantir un futur serè i feliç.

En recordar la meua joventut, veig que, en realitat, l'estabilitat i la seguretat no són les qüestions que més ocupen el pensament dels joves. Sí, la qüestió del lloc de treball, i amb això la de tenir el futur assegurat, és un problema gran i urgent, però al mateix temps la joventut continua sent l'edat en què es busca una vida més gran. En pensar en quan tenia aquella edat m'adono que, senzillament, el que no volíem era perdre'ns en la mediocritat de la vida aburgesa. Volíem el que era gran, nou. Volíem trobar la vida mateixa en la seva immensitat i bellesa. Certament, això depenia també de quina era la nostra situació. Durant la dictadura nacionalsocialista i la guerra vam estar, per dir-ho d'alguna manera, «tancats» pel poder dominant. Per això volíem sortir a fora, per entrar en l'abundància de les possibilitats del ser home. Però crec que, en certa manera, aquest impuls d'anar més enllà del que és més habitual es troba en cada generació. Desitjar alguna cosa més que la quotidianitat regular d'un feina segura i sentir l'anhel del que és realment gran forma part del ser jove. Es tracta només d'un somni buit que s'esvaeix quan un es fa adult? No, l'home, certament, està creat per al que és gran, per a l'infinit. Qualsevol altra cosa és insuficient. Sant Agustí tenia raó: el nostre cor està inquiet, fins que no descansa en vós. El desig de la vida més gran és un signe que ell ens ha creat, que portem la seva «empremta».

Déu és vida, i cada criatura tendeix a la vida; d'una manera única i especial, la persona humana, feta a imatge de Déu, aspira a l'amor, a l'alegria i a la pau. Llavors comprem que és un contrasentit pretendre eliminar Déu perquè l'home visqui. Déu és la font de la vida; eliminar-lo equival a separar-se d'aquesta font i, inevitablement, privar-se de la plenitud i de l'alegria: «Sense Creador la criatura s'evapora» (Conc. Ecum. Vaticà. II, Const. Gaudium et spes, 36). La cultura actual, en algunes parts del món, sobretot a Occident, tendeix a excloure Déu, o a considerar la fe com un fet privat, sense cap rellevància en la vida social. Encara que el conjunt dels valors, que són el fonament de la societat, provinguin de l'evangeli —com el sentit de la dignitat de la persona, de la solidaritat, del treball i de la família—, es constata una mena d'«eclipsi de Déu», una certa amnèsia, més encara, un veritable rebuig del cristianisme i una negació del tresor de la fe rebuda, amb el risc de perdre allò que més profundament ens caracteritza.

- Himne

Marxa de l'Església

1. Fent grup entorn
dels nostres pastors,
Tots venim cantant.
Units en una sola fe
Tots venim cantant.
Alimentats pel mateix Déu,
Tots venim cantant.
Plens de l'Amor de l'Esperit,
Tots venim cantant.

Ciutat celeste, dia sense nit.
Mare nostra, Església Santa,
oh, ciutat dels batejats,
que un gran jorn vostra lloança
tots els fills cantin plegats.

2. Feixucs amb el pes del dolor,
Tots venim cantant
feixucs amb el pes del pecat,
Tots venim cantant
conscients de ser fills del Senyor,
Tots venim cantant
conscients de ser membres
del Crist.
Tots venim cantant

3. Poble de Déu mirant
sempre, endavant,
Tots venim cantant
Poble de Déu lluitant
contra tot mal,
Tots venim cantant
Sembrant la joia,
la veritat i l'amor,
Tots venim cantant
pedres vivents del temple
del Senyor.
Tots venim cantant

- Salm 121 -

Càntic de pelegrinatge

Ant. Quina alegria quan em van dir anem a la casa del Senyor

Quina alegria quan em van dir:
«Anem a la casa del Senyor!»
Ja han arribat els nostres peus
al teu llinar, Jerusalem.

Jerusalem, ciutat ben construïda,
conjunt harmoniós!
És allà que puguen les tribus,
les tribus del Senyor,
a complir l'aliança d'Israel,
a lloar el nom del Senyor.
Allí hi ha els tribunals de justícia,
els tribunals del palau de David.

Augureu la pau a Jerusalem:
«Que visquin segurs els qui t'estimen!
Que sigui inviolable la pau dels teus murs,
la quietud dels teus merlets!»

Per amor dels meus germans i els meus amics,
deixeu-me dir: «Que hi hagi pau dintre teu!»
Per la casa del Senyor, el nostre Déu,
et desitjo el benestar.

Ant. Quina alegria quan em van dir anem a la casa del Senyor

- Lectura breu

De la carta de Sant Pau als cristians d'Efes

Ell és la nostra pau. De dos pobles n'ha fet un de sol, destruint el mur que els separava i abolint amb el seu propi cos allò que els feia enemics: la Llei amb els seus manaments i preceptes. Així ha posat pau entre tots dos pobles i, en ell, n'ha creat un de sol, la nova humanitat. Ha fet morir en ell l'enemistat i, per la seva mort en creu, els ha reconciliat tots dos amb Déu i els ha unit en un sol cos. Ell ha vingut a anunciar la bona nova de la pau: la pau a vosaltres, que éreu lluny, i la pau als qui eren a prop. Per ell, uns i altres, units en un sol Esperit, tenim accés al Pare.

Ara, doncs, ja no sou estrangers o forasters, sinó ciutadans del poble sant i membres de la família de Déu. Formeu un edifici construït sobre el fonament dels apòstols i els profetes, que té el mateix Jesucrist per pedra angular. Sobre ell, tota la construcció es va alçant harmoniosament fins a ser un temple sant gràcies al Senyor. Per ell, també vosaltres heu entrat a formar part de l'edifici, fins a ser, gràcies a l'Esperit, el lloc on Déu resideix.